

menti csoportot alakítottak.⁵⁵ A Volksbundban a német volt a hivatalos nyelv, és átvették a nácik minden külsőségét, beleértve még a köszöntési módot is, teljes egészében kivonták magukat a magyar hatóságok felügyelete alól. Himmler ellenőrizte és irányította őket, állam voltak az államban.⁵⁶ Amikor megkezdődött a háború a Szovjetunió ellen, sok volksbundista önként beállt a Waffen-SS-be.⁵⁷

Az 1939. évi választások

Május 5-én kihirdették a második zsidótörvényt, s az előző napon Teleki feloszlatta az országgyűlést és kiírta az új választásokat az új választójogi törvény alapján, mely korlátozta a szavazásra jogosultak körét, de a választás titkosságát kimondta. Május 28–29-én volt a választás, amely a centrista mérsékelt és baloldali erők szempontjából katasztrófális eredményeket hozott. Annak ellenére, hogy a kormány kb. három hétre korlátozta a választási hadjárat időtartamát, és mielőtt az megkezdődött volna, három hónapra felfüggesztette a Nyilaskeresztes Párt lapjának, a *Magyarságnak* a megjelentetését, a jobboldali pártok mégis látványos sikert könyvelhettek el.⁵⁸ Az ellenzéki kisgazdák és szociáldemokraták megtizedelődtek, és ami még ennél is súlyosabban nyomott a latban, a kormányzó párt Imrédy vezette jobbszárnya, nevezetesen a Magyar Élet Pártja megnövelte a súlyát, s akkora befolyásra tett szert, mint még soha addig.⁵⁹

Az országgyűlésben megújult lendülettel folyt az antiszemita uszítás, a szélsőjobboldal képviselői szinte egymással versengve interpelláltak, megkérdőjelezvén a kormánynak a zsidókérdésben követett politikája helyességét. Az első interpellációt Hubay Kálmán nyújtotta be. Nem egyszerűen csak azt vetette Teleki szemére, hogy „nem őszinte” a németekhez, de egyenesen azt vágta a fejébe, hogy „a miniszterelnök úr sem tudott kiszabadulni a nemzetközi zsidóságnak a szuggesztíója alól”⁶⁰.

A jobboldali sajtó

Az országgyűlésbeli hangulatkeltést antiszemita uszítás kísérte a sajtóban, s ez az uszítás egyre féktelenebb lett. A németek nyomásának engedve, a Teleki-kormány szabad utat engedett a szélsőjobboldali sajtónak, amelyre bőven hullott az áldás bőkezű anyagi támogatás formájában a Harmadik Birodalomtól, és az így megtámogatott lapok felsőfokon dicsőítették Németországot és minden tettét. Mi több, arra biztatták, azt követelték a kormánysajtótól is, hogy nemzetközileg is álljon oda a nácik mellé.⁶¹ A hivatalos lapok némileg tompított hangon írtak a nyugati szövetségesek ellen, és visszafogottabban a lengyel–német viszonyról, de a